

PIGESPIEDERNE

INDHOLD

	Side		Side
Jubilæumslejrene 1960	82	Skal vi lave et optrin?	92
Når tankerne sendes tilbage	83	Ny frimærkedyst	93
En sommerdag på Our Chalet	84	Brev fra Grønland	94
Verdenskontoret	85	Månedens interview	95
Verdens længste bro	86	Patuljeførerlejren ved „Ryegård“ 1959	96
Brev fra spejderchefen	89	Førertræningslejren på Fyn	97
Hvad har du udrettet siden sommerferien?	89	Lav en morsom sparebøsse	98
Tinka	89	Rådsklippen	98
Dronninger og prinsesser rundt om i Europa er aktive pigespejdere	90	Postbox	98
		I hvilke lande finder vi pigespejdere?	99

KÆRE SPEJDERE!

Alle mand af huse! Det er det, vi skal stræbe efter i jubilæumslejrene 1960. Tænk om I engang kunne opnå, at *hele* troppen kom i lejr. Det kan måske lade sig gøre, hvis I allerede nu ved, at jubilæumslejrene bliver i dagene 5. til 14. juli 1960, måske kan jeres familieferie indrette sig derefter, måske kan I allerede nu vælge, om I skal med skolen på tur eller med troppen. Sjovt kunne det være, om alle Danmarks glade blå på een gang var at træffe næste sommer på Fyn!

Når vi skriver *alle mand af huse* — tænker vi også på alle de gamle, mere eller mindre passive, voksne spejdere, på lejrglade spejdermødre o. s. v. Vi får brug for mange voksne mennesker næste år i mange slags embeder i de syv byer, der samtidig vokser op i:

Juelsberg, Tybrind, Risinge, Erholm, Hverringe, Sandager og på Brahe Trolleborg.

I næste nummer af bladet skal vi præsentere de smukke fynske gårde for jer. Denne gang må I nøjes med at høre, hvor jeres division skal bo og sammen med hvilke andre divisioner.

Juelsberg: Blåvand, Dybbøl, Grøndal, Hellerup, Lolland, Ole Rømer, Odense, Olaf Rye, Damhus og Vendelbo.

Tybrind: Antvorskov, Reventlow, Falster, Vildgæsene, Østjyske.

Risinge: Cimbrer, Gladsaxe, Godthåb, Marselisborg og Marsk.

Erholm: Bernstorff, Himmelbjerg, Kronborg, Sct. Jørgen, Svendborgsund.

Hverringe: Amager, Bornholm, Sønderbro, Furesø, Gefion, Mariagerfjord, Skamlingsbanke, Vejrhøj, Østerbro, Ådal.

Sandager: Frederiksberg, Lyng, Mølleå, Sct. Clemens, Midtjyske, Sct. Knud.

Brahe Trolleborg: Djursland, Frederiksborg, Hede, Hroar, Limfjord, Lyngby, Nørrejyske, Rygård, Tjele.

Hertil kommer eventuelle venskabstroppe fra udlandet.

I husker, at sidst vi taltes ved om jubilæumslejrene, kunne jeg fortælle jer, at en dag myldrer I alle sammen ind fra alle hjørner og kanter af Fyn for at mødes på Stadion i Odense. Den dag skal der ske meget spændende, blandt andet vil der blive afslutning på *kongepokalsturnering*.

Lejrchefen er spejderchefen, og hun kommer i alle lejrene naturligvis. Det samme gør vicelejrcheferne, som er Hanna Lund, Rigmor Schiødt og undertegnede, — og hvorfor vi kommer, skal jeg fortælle jer om en anden gang, ligesom jeg skal bringe smukke billeder af de enkelte lejres ledere.

Venlig hilsen

Annemette

Når tankerne sendes tilbage..

INGE EHRENSKJÖLD DØDE 26. JUNI

Lige før sommerferiens begyndelse, da verden endnu ikke var afsvedet i tørke, men duftende af jasminer og klematis, døde en træts spejder. I, som er unge nu, kendte hende ikke, de ældre af jer havde hørt hendes navn, men jeres førere stod stille og tænkte tilbage, da de læste, at Ingse var død.

Naturligvis hed hun ikke i dåben Ingse, men Inge Ehrenskjöld hed i korpset aldrig andet end Ingse. Mærkeligt nok med de navne, folk kan få. Der er ved navnet Ingse noget lyst og lidt piget ubehjælpsomt, men denne Ingse var mørk som en spaniol og særdeles selvhjulpen.

Hun blev spejder som barn, og hun var spejder til sine dages ende. En del af sine unge år tilbragte hun som lærerinde og altnuligmand på Spejder-skolen, for hun kunne alting med sine fingre. I minderne om ældgamle lejre på Brahe Trolleborg, de lejre, I læser om i håndbogen, var Ingse altid en støtte af en eller anden art, et medlem af den „stab“, som man beundrede og så op til, — selvom de, som Ingse, kunne lave morsomme fejl, som den gang da hun gik rundt og satte 25 papirkurve op og skrev med vældige, flammende, røde bogstaver, der lyste langt væk: AFALD! Ingen var i tvivl om, at der skulle have stået af-fald, og der var vel ikke råd til nye, hvad ved jeg; der var forresten ligesom en egen appel i ordet afald.

Senere faldt det i Ingses lod at skabe vor butik: Depotet. Det frø, den

groede af, var såmænd bare en kommode i Vestervoldgade, men kommoden sprængte sine skuffer og rammer, og Ingse skabte den butik, vi alle regner som en selvfølge nu.

Og Ingse lagde grunden til korpsets førertræning. I tænker aldrig på, om jeres førere kan noget eller ikke — skønt det er nu ikke helt sandt, hvis de slet ingenting kan, så skal I nu nok lade dem det vide, — men når de er dygtige og kan deres kram, så tænker I aldrig videre over det. Bag al dygtighed ligger et arbejde, en træning, og selvom denne stadig undergår forandringer, som tiden går og meget forandrer sig, så er det Ingse, der har æren af det grundlæggende arbejde for førertræningen.

Mange år sad hun i bestyrelsen, og jeg kan se hendes ansigt levende for mig, snerpende sig sammen i ubehag over de dumheder, vi andre dog kunne sige, og lysende op, når vi havde held til at sige noget mindre dumt!

I de sidste fem år var Ingse syg af en lammelse, der lidt efter lidt bemægtigede sig hele hendes engang så energiske og utrættelige person, så kun øjnene fortalte, at hun levede, at hun forstod, at hun lyttede til alt det, vennerne fortalte om det korps, der var det, hun alle dage havde levet for. Det var en frygtelig sygdom, og I ved, at noget inde i et menneske stejler overfor død og sygdom, hvad er meningen? hvorfor skal et menneskeliv pludselig brydes af efter en ulykke?

hvorfor skal et andet menneske dø langsomt gennem mange og lange år? Jeg synes, digteren Svend Rehling svarer så smukt på de spørgsmål, som man kan, og jeg vil bede Jer læse dem opmærksomt, mens I tænker på en spejderkammerat, de fleste af jer slet ikke har kendt — men som var med til at bygge en hel del af det op, som I nu lever videre på:

*Det er håbløst, sålænge man kun vil
forstå*

*de sorger og smerter, man møder;
den lukkede dør kan man hamre på,
lige til knoerne bløder.*

*Den åbner sig ikke for vold eller
tvang —
måske går den lempeligt op engang
bag kommende morgenrøder.*

*Der er tinder, som tanken umuligt
kan nå,
og runer, den aldrig kan råde.
Den havner i tvivl, som partout vil
forstå*

*og udgrunde lidelsens gåde.
Nej, lægger Gud Herren sit kors på
din ryg,
så bed ham om kraft til at bære dets
tryk,
så du spejler et glimt af hans nåde!
Red.*

— alt tegner til en strålende dag

En skøn belysning over bjergene — klokken er kun 4 om morgenen, solen har endnu ikke nået toppen af Schwandfeldspitze, men alt tegner til en strålende dag. Der pusles ganske lydløst in the attic på Chalet, 4 morgenduelige og vandreivrige lister ned på strømpesokker, rygsække og vindjakker over skulderen, de får varm te i køkkenet, får bjergstøvlerne på nede i kælderen og så går de — stille — skridt for skridt — op, op, op over bjergskråninger, fulde af blomster — ved 7-tiden kommer de op i solen, slår sig ned og spiser deres breakfast og en appelsin, nyder alpe luften, finder disse vidunderlige blomster, som kun vokser her oppe, nyder fjerne udsyn og nedsyn — man går i timevis uden at blive træt — man møder bjergbønderne, der kommer ned fra 1. alpage, man hilser dem et muntert Grüss Gott — ein schöner Tag heute — wunderbare Sonne.

I mellemtiden er huset vågnet, de forskellige patruljer er i aktivitet. I spisestuen er en indisk patruljefører ved at instruere sin patrulje, som be-

EN SOMMERDAG på Our Chalet

står af en fra U. S. A., en englænder, en fra Ceylon, en franskmænd og en svensker, i at dække bord på Chaletmanér — franskmænden forstår ikke alt, men alle kan svinge med ørerne og så går det alligevel. I biblioteket og i American room ved siden af spisestuen fejes der gulv, tørres støv af, blomsterne får frisk vand o. s. v., og snart lyder the bell, og alle samles til morgenmad.

*God has created a new day
silver and green and gold
live that the sunset may find us
worthy His gifts to hold.*

Så har staben travlt med at smøre madpakker — 26 lunches for to-day; derefter morgenparade „colours“, hvor verdensflaget og den schweiziske vimpel hejses, Pen læser dagens motto, og vi synger

*La haut sur la montagne
il est un grand Chalet — —*

og så drager alle andre af — out for the day — svævebane til Engstligen Alp eller zu Fuss til Hahnenmoos — ned gennem dalen til the wood-carver eller blot en let tur ned i Bonderthal og hen til vandfaldet.

Et par af staben vil altid være hjemme, der kommer masser af besøgende på de fine sommerdage (ca. 4000 i løbet af en sommer), der skal bestemmes og bestilles mad til ca. 60 hver dag, der skal være friske blomster i mindst 20 vaser, der føres regnskab, der sys nye pudebetræk, der forhandles med naboer, der lægges planer med de troppe, der ligger i lejr i nærheden — der er altid nok at gøre.

Hen ad eftermiddagen vender alle hjem, bru-

nede af solen, nogle brændte, en vabel måske og nogle trætte ben her og der, men alle begejstrede for den oplevelse, de har haft, man troede ikke, at man kunne, og så gik det alligevel, kvinderne er røde og øjnene stråler og snakken går meget livligt ved aftensbordet; man må fortælle sin nabo og genbo om den fugl man så og den blomst, man fandt, og hvor længe man var om den og den tur, om ørrederne i Blaue See og om den sne, som pigen fra Singapore så for første gang i sit liv, om den kæletur som Grækerne og Nordmændene fik på Elsighorn, da de bare satte sig på deres plastikfrakker i sneen, løftede benene og lod stå til — og glemte, at der var smeltevand for foden af skrånningen!!! Man snakker på sit bedste engelsk, vel blandet med de 7 ord man kan på tysk eller fransk — men man husker alligevel at se efter, at naboen har, hvad hun behøver — eller rækker hende det.

Campfire's burning og mange andre vidunderlige sange, kanons i massevis, mange flerstemmige sange, engelske, tyske og franske stiger op mod stjernehimlen — et par optrin, af international oprindelse, alle dem vi kender så godt herhjemme går igen i New Zealand og i Finland med lidt variationer — et par gode ord, vi bliver stille — lejrbrålstemningen er også international.

Alt dette er meget aktuelt — en sommerdag på Chalet — jeg skriver nemlig dette den 23. juni i en liggestol udenfor huset lige ved siden af den midsommerstang, som pojkerne rejste igår ude

— et par optrin af international oprindelse

A propos Our Chalet:

HAR DU EN SPEJDER-PENNEVEN?

på græsset. — Vi havde nemlig besøg af ca. 80 svenske piger og drenge, som sammen er på Europatur i to store busser, pojkerne bor i deres internationale hus i Kandersteg och flickorna i et Chalet i Bonderthal; de kom alle her til Chalet for at fejre midsommer med os igår. Det regnede hele eftermiddagen, men klarede op til aften og kl. 19.30 dansede ca. 140 unge piger og gamle piger fra 10 nationer sammen med pojkerne rundt om midsommerstangen, ført an af svenskerne i nationaldragter, — Sju raska flickor i en ring — eller — Ock vi är musikanter ifrån Skånes land — o. s. v.

Til sidst dannede vi en lang kæde ført an af Pen, rundt om huset og op i den store stue, hvor alle 140 lejrede sig om pejsen — midsommersange — svenske, engelske, finske — sange, som alle kender. Dona nobis pacem — glæde og en vidunderlig stemning. —

Day is done.

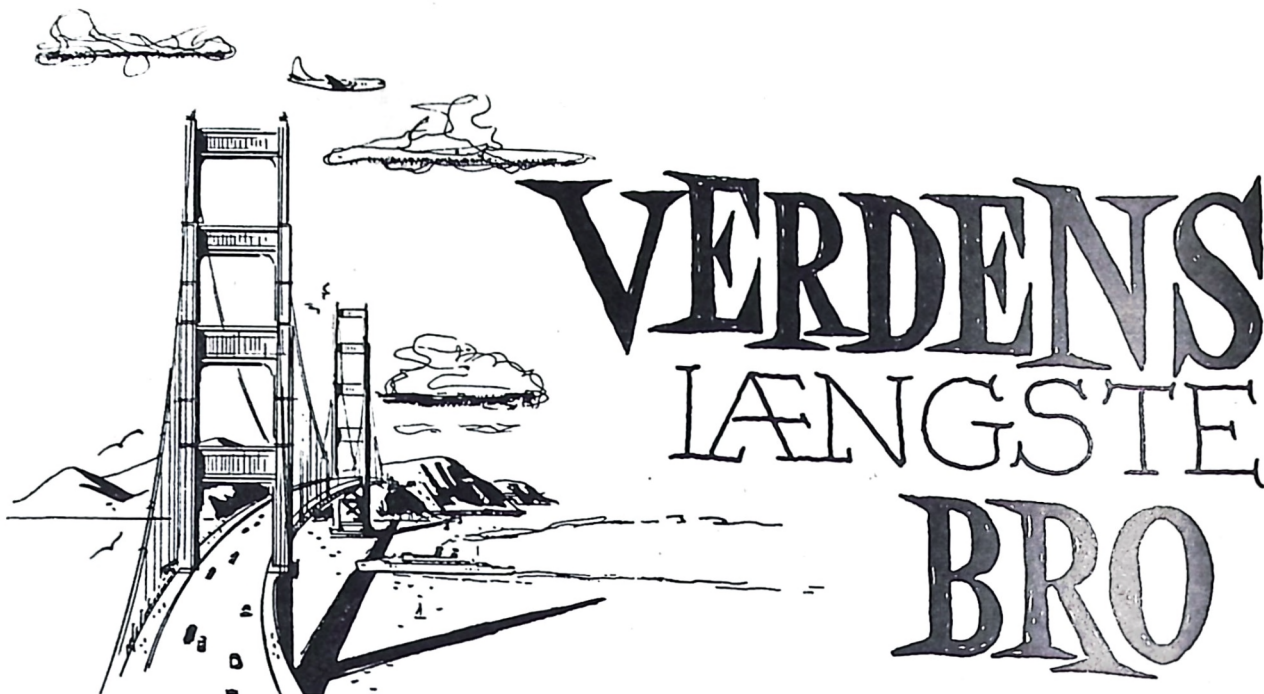
Løyer

Verdenskontoret

Der var kun een patrulje, der gjorde sig fortjent til diplom for indtjente og sammensparede bidrag til det lille verdenskontor. Og det var

Vildkattene fra Nykøbing F., og hurra for dem.

Men tak skal lyde til: Hjorten, Møllen, Stenten, Ternen, Kæden — alle fra Stengården, — Bjørnene fra Top-Meiserne og Taipa og en anonym patrulje fra Nykøbing F., Delfinerne og Shawano — 2. Svendborg, Svalerne — Haslev, Flodhesten — Krabbestrop, Ørnene — Ringsted.

„Kat“ skriver om verdens længste bro — venskabsbroen mellem Amerika og Danmark

De af jer, der arbejdede jer gennem et noget langtrukket interview i martsbladet, der handlede om nogle af mine oplevelser, mens jeg sidste år opholdt mig i Schweiz og Scotland, husker måske, at jeg truede med, at I skulle høre fra mig igen, når jeg kom hjem fra Amerika — og nu hænger jeg altså på den!

Danskerne har ord for at være et rejselystent folk, og jeg tør vædde på, at de af jer, der har fået slået de første stempler i jeres pas, allerede har planer om at spare sammen til det næste besøg udenlands, og alle I, der endnu har det hele til gode, har I ikke også et eller andet lille hemmeligt ønske om at se netop den bestemte fremmede kyst eller by, som I har set billede af eller læst om i en bog?

Se, en ting er at få krible-krable fornemmelser, når man ser de internationale tog forlade hovedbanegården, eller når de store maskiner går ned i lufthavnen, eller slår op i kort og rejsebøger, hvis man planlægger en tur, man selv skal ud på — måske, noget ganske andet er det at læse om, hvad andre mennesker har oplevet. Rejseskildringer er alt for ofte så rædsom kedsommelige, ikke?

Derfor er det, at jeg er rigtig ked af denne opgave, for når I nu sidder og blader i „Pigespejderen“ og kigger om der skulle være noget, der kunne være sjovt at læse, så

kommer I hertil og tænker: „Nå, nu er der igen en eller anden heldig katøffel, der har været udvekslet...“ og så blader I videre. Og så sidder jeg her og vil så gerne fortælle jer om mine oplevelser, og jeg råber til jer: „Ja, men dette er noget ganske særligt, for jeg har rejst så langt —!“ Jeg kan se I ser skeptisk på mig, der er jo så mange, der rejser til Amerika nu om stunder, men jeg benytter lejligheden, mens I nøler, til at forklare, ja, men jeg rejste med verdens største skib, jeg har set verdens højeste huse i verdens største byer. Jeg har rejst over 10.000 km gennem bjerge og ørkener i Amerika, været over verdens længste bro og kørt gennem de ældste og tykkeste træer, jeg har soppet i Stillehavet og set spor af de store fortidsøgler ved foden af Grand Canyon... Jeg... „Pral!“ siger I, og blader videre. „Det er farligt så folk bliver store på den derovre.“

Jeg forstår, jeg har båret mig dumt ad, næste gang, der er en, der kommer forbi, vil jeg prøve en anden måde. Jeg vil klæde mig ud som en rigtig indianer eller cowboy og råbe: „Hi, somebody goofed!“ Hvis I blader forbi. „Guffed“ er amerikansk slang og betyder, at man har snydt sig fra noget eller begået en bummert. „Vi snød da ikke, vi vil virkelig gerne læse din historie.“ Er der måske en, der siger. „Traf du virkelig rigtige indianere?“

Selvfølgelig, ellers havde det hele da været mislykket, jeg så dem både med og uden fjer. De var mest interessante, når de ikke optrådte for turisterne, men bare gik rundt i deres farverige, hjemmenvævede dragter, specielt Navajoindianerne interesserede mig meget, de levede af agerbrug eller af småhåndværk, de lavede smykker, keramik og vævede dejlige tæpper. De levede i landsbyer, simple huse, som de selv byggede af ler og strå. Brødet bagte de i en bikubelignende ovn ude på gårdspladsen.

På torvet foran kirken, (de fleste indianere er katolikker), havde de så af og til deres gamle ceremonier og danse i fuld krigsmaling. Gaden var bare en støvet og dårlig holdt vej fuld af huller, det hele syntes meget fattigt — med undtagelse af de store, skinnende dollargrin, der holdt foran næsten hvert hus. Biler er lige så almindelige befordringsmidler i Amerika som cykler her, hvis man ingen bil har, kan man ingen steder komme. En brugt vogn koster heller ikke stort mere end en ny cykel herhjemme. Indianernes biler så nu ikke så billige ud endda. Men det må jeg hellere fortælle jer mere om en anden gang. Jeg har for resten en rigtig pilespids liggende her på mit skrivebord, den stammer fra de rigtige, primitive indianere, de, der ejede landet før den hvide mand holdt sit indtog. Vi fandt den oppe på en af spejdernes store lejrpladser i Californien. Der var også dybe huller i klippen, hvor indianerkvinderne havde siddet og malet deres korn. Det var en lejrplads, der var meget forskellig fra det, vi forstår ved en lejrplads. Det var et stort stykke skov med en sø og en flod, man kunne sejle på. Der var kun tre små bygninger, et stort køkken, en kontorbygning samt en mindre sygeafdeling. Der kunne være ca. 200 spejdere dér i lejr på een gang, men der var ikke plads til telte! Hver trop eller „unit“, som de kaldtes, havde en plads i skoven, hvor de havde deres bålsted, her byggede de så „reder“ og sov under åben himmel, på grannåle, eller hvad de nu kunne finde at fore „reden“ med. Ja, jeg spurgte også, hvad de gjorde, når det regnede, men de sagde, at det regnede aldrig på den tid, spejderne lå i lejr deroppe. Der var ingen spejdere i lejr, da jeg var der, det var et held, for det blev snevej om søndagen. Er I forundrede over, at det var så primitivt? Det var jeg også, men folk i Vestamerika dyrker det primitive med en liden-skab, der vel dels er rester af den gamle pionerånd, men, tror jeg, vel i nok så høj grad er et naturligt resultat af den komfort, de er omgivet af i deres hjem. Dér skulle I have set huse — uhm. Jeg boede i adskillige i San Francisco og Oakland og var gæst i mange andre. Hvad mener I om at have et badeværelse til hvert soveværelse, foruden Swimmingpool i haven, med opvarmet vand og tilhørende badehus med brusebad. At blive vækket ved at høre musik, fordi vækkeuret lukker op for radioen, kaffekanden har morgenkaffen færdig til kl. 7, plænerne vandes automatisk kl. 8, derefter hængeplanterne. Selvfølgelig var der opvaskemaskine, frysebox og en kæmpestøvsuger, der på et

øjeblik ryddede op i garagen og hobbyværkstedet samt to biler i garagen. Tro ikke, det var et frygtelig fornemt sted, det var en ganske almindelig tandlægefamilie, de fleste af installationerne havde faderen selv lavet. Men når man havde ferie, så var der ingen grænser for, hvor primitivt det skulle være. Familien tog ud med telt, fiskede eller gik på jagt, red på muldyr og besteg bjerge. Folk graver stadig guld i Californien, men bare for sjov. Jeg kørte gennem flere såkaldte spøgelsesbyer, der engang var store, rige og fulde af liv. For ca. hundrede år siden, da folk valfartede til Californien for at grave guld, opstod pludseligt nye byer og samfund. Nu er de døde byer. Guldet har ikke mere den værdi det havde. Folk er flyttet til andre egne. Tilbage står resterne og ligner kulisser fra en Wild West film, men der er hverken cowboys eller heste, der er kun langt, gult græs, der gror over det hele.

Jeg har forresten set rigtige cowboys. Der var et stort ridestævne med konkurrencer i en af de byer, vi passerede, og mens vi sad i en kro og spiste middag, kom en masse af deltagerne ind, hængte deres store hatte på stoleryggen og satte sig ved bordet ved siden af. Jeg glemte næsten den kylling, jeg var i færd med, for bare at sluge dem med øjnene, de bar flotte, dekorerede bæltter, højhælede støvler og fulgtes med ikke mindre flotte piger, der ligesom de selv havde så snævre bukser på, at man blev helt nervøs for, hvad der kunne ske, når de satte sig ned.

Nu vi taler om hatte, jeg har aldrig set så mange sjove damehatter som i Amerika 1. påskedag, slør med guldstjerner, små lyserøde sløjfer, hængende haver eller en hel

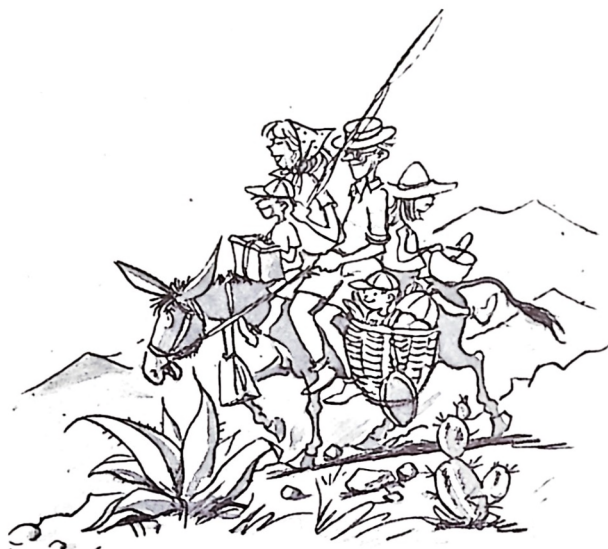
Hi, somebody goofed!

frugtforretning, det var virkelig svært ikke at stirre. Jeg glemmer ikke det første større spejderforetagende jeg var til, hvor divisionschefen hele aftenen gik rundt med en hat på, der ikke var spor andet end 76 små, lyserøde roser. (Hun havde dog ikke uniform på.) Forøvrigt så stod jeg jo ikke tilbage, når det gjaldt hat. Min medbragte, store spejderhat gjorde altid vældig lykke, det var noget af det mest interessante man havde set, siden spejderbevægelsen blev opfundet i Amerika. Selv så de amerikanske spejdere ualmindelig nydelige ud i uniform, særlig de blå „Mariner“s med deres flotte matroskraver, og ved I, hvad der altid imponerede mig, deres hår så altid ud, som om det var vasket dagen for. De amerikanske teenagers var ualmindelig velsoignerede og i reglen også meget kønne, de var smart klædt på, men som alle teenagers havde de en særhed, selv til en pæn kjole og omhyggeligt arrangeret frisure brugte man tykke, uldne, hvide sokker, der gik til midt på læggen. Fodderne stak man så i et par snavsede tennissko, de *skulle* være snavsede; hvis de var nye, gjorde man noget ved dem, der fik dem til at se snavsede ud, pudsigt ikke? Førerne havde som regel meget høje hæle på til uniform, hvilket fik en anden en til at føle sig uendelig klodset i flade snøresko. Min store hat og mit spejderbælte gjorde forøvrigt mest lykke hos de blinde spejdere på „Perkins School“ i Boston, for der var da noget at tage og føle på. På den skole så jeg, hvordan man lærer blinde, døve børn at tale. Mon I har læst om Helen Keller? Hun har været elev på den skole.

Er I der stadig? Der er så forfærdelig meget at fortælle, at jeg helt glemmer at forklare, hvorfor jeg kom til Amerika. De amerikanske pigespejdere betaler hvert år deres bidrag til en fond, ligesom vi betaler en tiere til Thinking-dayfonden den 22. februar. De måler deres taljevidde og betaler „efter mål“ på Juilette Low's fødselsdag. Juilette Low startede spejderbevægelsen i U. S. A., og fonden er opkaldt efter hende, men mest almindeligt kaldt „Verdensvenskabsfonden“. I kan godt tænke jer, hvor vidunderlig en ting det er, at få at vide en dag, at man er inviteret til at besøge Amerika gennem verdensvenskabsfonden — ikke? I år kom to amerikanske gæster til Danmark, og vi var en fra hvert korps, der rejste over „Dammen“ på verdens største skib, gennem verdens højeste bølger — ih, hvor var vi altså søsyge! Intet under, at New York ved aftenstide, med lys i alle vinduerne i skyskraberne, så ud som et eventyr, din første juleaften, eller Tivoli i kæmpeformat, da vi den sjette dags aften sejlede ind i havnen. Det skal jeg aldrig glemme.

Og hvad er det så at være Visitor-observer? Det vil sige, at man repræsenterer sit land, sit korps og i nogen grad også hele Europa, hver time på døgnet. Det vil sige, at man bliver modtaget med en gæstfrihed, der er uden ende. Det betyder, at man skal møde flere hundrede mennesker daglig sommetider, at man skal være parat til at lade sig se på, føle på, fotografere. At man skal fortælle,

visе lysbilleder og film, lave udstillinger og undervise folk i at lave heste af reb og juletræs-pynt i maj. Man skal være parat til at gå ud med folk, til at tale uforberedt, sommetider meget længe, altid at være i uniform, selv om alle andre er i elegante sommerkjoler, og det er drønende hedt. Man skal altid være umådelig høflig og veloplagt og besvare de samme spørgsmål igen og igen og igen, uden at lade sig mærke med at det nu er 7000de gang, man siger det samme. Man skal kunne spise tre kæmpemåltider daglig med forskellige mennesker samtidig med, at man fortæller alt om patruljesystemet og være parat til at rejse til den anden ende af kloden med få timers varsel. Til

Der var ingen grænse for, hvor primitivt det skulle være

gengæld er der ikke den ting, ens værtsfolk ikke vil gøre for en, alle døre står åbne, og folk synes umådelig interesserede i alt, hvad man gør hjemme i det lillebitte Danmark. Og hele tiden tænker man på, at man rejser som ambassadør for sit land og for pigespejdernes verdensforbund, og det er sådan noget stort noget, og man synes selv man bare er lille.

Jeg følte mig hjemme i U. S. A., og jeg kunne ikke undgå at lægge mærke til, hvor man i Amerika føler en stærk samhørighed med Europa. Gentagne gange, når jeg opfordrede folk til at „kigge indenfor“, når de kom til Europa, har jeg hørt dem svare. „Ja, du kan tro vi kommer, så snart broen bliver færdig.“ — Broen til Europa. — Hører man nogensinde Europæerne tale om en bro til Amerika? Denne symbolske bro skal vi alle hjælpe med at bygge, og de amerikanske pigespejdere har allerede bygget deres bro i form af *Verdensvenskabsfonden*, og vi er dem megen tak skyldig.

Kat.

Kære spejdere!

Tak for alle de glade smil, som så mange af jer har mødt mig med i denne sommer. Det har været en god oplevelse for mig at komme rundt i det solfyldte danske sommerland og besøge tropslejre, divisions-, støtte- og patruljeførerlejre. Overalt var der humør og dejligt solbrændte piger. Gode og dygtige førere sørgede for jeres ve og vel, hvor må vi være glade for vore førere, de fortjener en varm tak.

Mange lejre var særdeles fine, andre havde en del at lære, men alle steder havde I det rart med hinanden, hyggede jer og oplevede noget. Og mon ikke også I har lært meget? Jeg tror det. For, uanset hvor dygtig man er, er der altid noget nyt at lære, og det er da spændende.

Nu er lejrtiliden forbi. Men forude venter os forhåbentlig et godt efterår. Det kan give os mange dejlige ture. Hvad mener I om en stille, klar sep-

tembermorgen, hvor spindelvævene hænger som fine kniplingsværker med dugdråberne glitrende i solen? Eller en dag i november, når det første, lette lag sne er faldet og giver mulighed for at finde flotte dyrespor?

Mange herligheder venter jer, nyd dem, og benyt jer af dem, inden I kravler i „hi“ for vinteren. Rigtig god fornøjelse.

Ellen.

Har du siden sommerferiens begyndelse haft lejlighed til:

at vise venlighed overfor en ny spejder i troppen eller en ny nabo?

at vise opmærksomhed overfor et ældre, enligt menneske?

at overvinde en frygt (ikke, at du holdt op med at være bange, men gjorde dig umage for at være tapper, skont du *var* bange).

at vise omsorg overfor dyr, husdyr eller andre du mødte på din vej — eller overfor potteplanterne i din vindueskarm?

at bygge noget op, som andre havde revet ned?

at standse et dumt rygte i opløbet?

at sy en knap fast, som hang og dinglede?

Og hvis du havde lejlighed, benyttede du dig så af den? *Kort sagt: Provede du at handle som spejder?*

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

På tidløse dage —
som de, der var engang,

er ideen med en lur
af allerførste rang.

Hun har bredt tæppet ud,
og til småfugles sang

hun slumred' ind så sødt —
midt i en myregang!

Dronninger og prinsesser rundt om i Europa er aktive pigespejdere

1

- 1 Dronning Ingrid af Danmark sammen med chef for programafdelingen, Hanna Luyd, besøger Jægergården.
- 2 Dronning Juliana af Holland (med skråhue og hovedet lidt på skrå) overværer en førerfest, kaldet „Dachvaert“, der oversat er tankefart eller inspiration.
- 3 Den yngste af prinsesserne i Holland, Prinsesse Marijke, som spejder. (Foto Jos Zandvoort, Baarn.)
- 4 Prinsesse Sibylla er protektrice for pigespejderne i Sverige og ses her i en korpslejr sammen med grevinde Folke Bernadotte (formand for Verdenskomiteen) og prinsesse Margareta.
- 5 H. R. H. The Princess Mary besøger Foxlease, hvor førere fra 26 dominions og kolonier har konference. Mrs. Mazunda fra Indien modtager en udmærkelse.
- 6 Prinsesse Sophia fra Grækenland (til venstre) besøger en stor lejr.
- 7 Dronning Elisabeth af England var sammen med søsteren spejdere i 1. Buckingham Palace Group.
- 8 Prinsesse Margaret Rose (Chief Ranger of The British Commonwealth and Empire) sammen med den engelske spejderchef Miss Abstinence Gibbs på vej til gudstjeneste i Westminster Abbey.

5

6

2

3

4

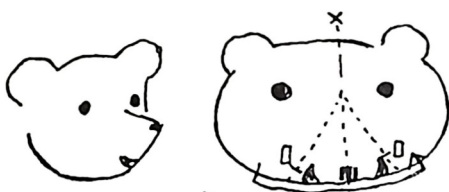
7

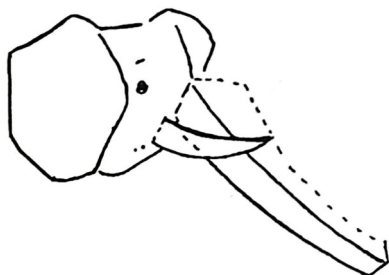
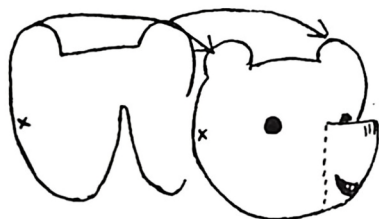
8

Skal vi lave et optrin?

„Ja, men hvad skal vi optræde med?“ Man river sig i håret og er nær den helt store fortvivelse! — I kender vist alle situationen, når sommerlejren nærmer sig og I skal til at finde på ting til at opføre ved lejrålet, eller bare i al almindelighed, når I får lyst til at spille komedie. Der opstår en masse vanskeligheder, fordi man lader sig påvirke af, at man måske ikke har en scene, fordi det er dyrt at sy dragter, eller simpelthen fordi man i det hele taget synes, at man ikke kan lave en forestilling, der er flot nok! Her har I bare regnet galt! Der er nemlig ingen af jeres kammerater eller forældre, der venter nogen pragtforestilling, som dem der er på det Kgl. Teater. Det I skal gå i

Bojes sammen på midten, snuden klippes ud fra „næseroden“ og næsten ned til underste kant, og trækkes ind på vrangen.

gang med, er noget, der helt er jeres eget, en form for optræden, der uden alt for vanvittige krav til udstyr, kan mere og optage både jer selv og tilskuerne.

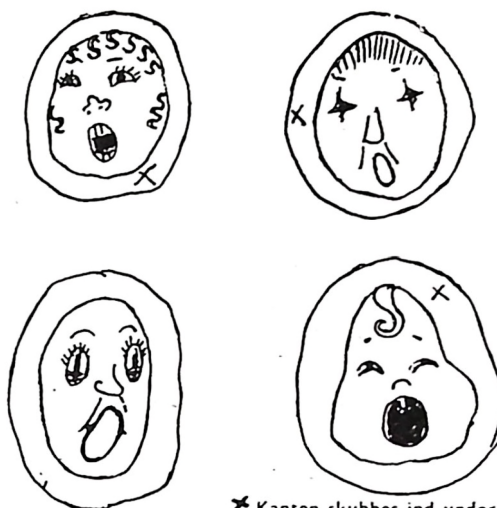
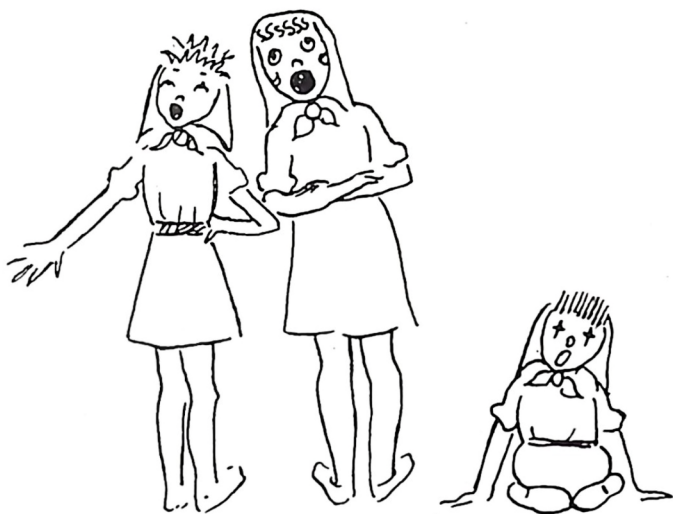
Jeg ved godt, at det ikke er så nemt at finde små teaterstykker, der egner sig til opførelse under ganske tvangsfri former! Hvis I imidlertid er helt enige om, at I vil spille en „rigtig“ komedie, så er der mange bøger på biblioteket, som I kan låne at spille efter. Spørg bibliotekaren, om I kan få nogle bøger, der handler om at spille komedie, for ikke alene er de morsomme at læse, men i dem findes der også som regel en god oversigt over stykker, der er egnede til at spille ved de forskellige lejligheder.

Og så er der jer tilbage, der gerne vil optræde, men ikke ligefrem har tænkt jer at spille et rigtigt stykke. I har jo sikkert alle sammen set adskillige revyer opført af spejdere, og I synes måske, at det er kedeligt at lave noget lignende, og opgiver så det hele. Nu må I ikke tro, at jeg kan ryste flere, aldrig forprøvede ideer ud af mit ærme, for det kan jeg slet ikke. Jeg har bare altid selv syntes, at det var festligt at være med til at optræde, og lad os så her forsøge at komme ind på nogle ideer, som I måske kan udforme ganske som det passer jer.

På en af mine gode venners boghylder fandt jeg en række bøger, som jeg tænkte mig, at I kunne bruge. D. v. s., først var jeg lidt i tvivl, om de mon ikke var lidt for barnlige for jer, men da jeg læste dem igennem, opdagede jeg, at det var de slet ikke. Bøgerne kender mange af jer måske allerede, det er nordmanden Thorbjørn Egner's fortællinger både om „Klatremus og de andre dyr i hakkebakkeskoven“, og „Folk og rovere i Kardemomme by“, der er „Karius og Baktus“ og en, der hedder „Tommy og elefanten“. Jeg har tænkt mig muligheden af, at I prøvede at skrive en eller måske flere af de små historier om, så I kunne opføre dem. I vil jo nok sige, at det er svært at være klædt ud som bamse, love eller elefant, men hvis I ser på tegningen, hvordan I kan lave masker og dyrehoveder af ganske almindeligt indpakningspapir, som I klæber sammen og maler med plakatifarve bagefter, så stiller sagen sig noget anderledes. Jeg synes, at det er nok, at jeres hoveder er maskerede, og så kan I jo iføre jer hvad I synes er bedst på resten af kroppen. Prøv så at spille på livet løs! Der må helst ikke være for langt mellem sangnumrene, som der er tekst og musik til bag i bogen, og optrinet må ikke være for langt. Det er muligt, at det vil være lidt svært at forstå jer gennem den ret tætte maske, men hvis I ikke kan klare den vanskelighed på anden måde, så er der den udvej, at I nøjes med at lade masken dække den øverste halvdel af hovedet.

Af andre „ideer“ findes der i „Humørsangbogen“ nogle eksempler på, hvordan en fortæller og andre synger ind imellem talen. Til sådanne „musikhistorier“ behøver I slet ikke at være klædt ud, her gælder det om, ligesom ved al anden sang, at have en, der kan hjælpe jer med at lære sangene ordentligt. Når først I kan synge dem rent og pænt, er det meget sjovere at optræde med en ny sang og melodi, end altid at gentage de gamle.

Hvis I endelig gerne vil synge en sang, som tilhørerne kender i forvejen, så prøv på at gøre det i en ny ud-

✕ Kanten skubbes ind under torklædet!

forminning. Hermed mener jeg, at I skal prøve at agere samtidig med, at I synger. I kan f. eks. anbringe dem, der synger i en gruppe, og lade en flok tavse agerende udføre noget af handlingen i sangen, eller lade dem udføre en dans, der passer til, ved siden af. Et nummer, der plejer at gøre lykke, er vist kendt af de fleste af jer, men ikke desto mindre vil jeg nævne det, fordi det kan være meget fornøjeligt, når det er gennemført. Hver deltager maler en maske, som anbringes så den dækker nakkehåret, og foran ansigtet binder man et torklæde, der er trekantet, således at knuden sidder under hagen på masken. Når I så synger en sang, skal I stå med ryggen til publikum og agere bagud. Det lyder bagvendt, men prøv!

I kunne også lave noget ud af at fremsige vers! Det lyder måske så forfærdelig højtideligt, men det behøver det slet ikke at være. Hvis I på biblioteket får nogle af Halfdan Rasmussens eller Piet Heins digte, vil I se, at der er rige muligheder for at lave en munter aften med deklamation. Endelig behøver det alt sammen jo heller ikke at være udelukkende „morsom“ optræden. I kan såmænd godt, ind imellem det hele, tage et lille alvorligt digt eller en højtidelig sang, det hele kommer nemlig kun an på, om I selv synes, at det er rigtigt, for så optræder I også på den rigtige måde.

Til sidst vil jeg omtale det, der kaldes ektemporalspil. Det hedder også problemspil, og det betyder kun, at I skal beskæftige jer med de ting, der optager jer selv. Lad os sige, at en af jer har en idé, der kan bruges som problem. Det kan være inden for kammeratskabet, inden for området, hvordan man opfører sig, det kan være spørgsmål inden for påklædning, ja, man kunne blive ved med at remse op. Den, der kommer med ideen, må nu prøve at forklare, hvordan situationen er. Der skal altid opgives nogle retningslinier, om hvem der deltager, hvad der foregår, hvad alderen er, og I andre skal så melde jer til at spille de forskellige figurer. I skal prøve på at optræde sådan, som I ville have gjort, hvis det hele hændte i virkeligheden, og så lade handlingen opstå og udspille sig lidt efter lidt. Kaj Nielsen har skrevet en bog, der hedder: „Drama på spisetuegulvet“, og den kan sikkert allerbedst

forklare jer, hvordan I skal bære jer ad med denne form for optræden. I begyndelsen kan I bare øve jer på ganske almindelige små situationer, og I skal aldrig prøve på at lave en ekstra lang historie ud af et ektemporalspil, for så bliver det hele lidt kunstigt og keder både jer og tilskuerne. I kan også prøve på at lave en situation, der på en eller anden måde illustrerer en spejderlovsparagraf, eller handler om besværligheder eller sjov ved at tage et duelighedstegn. En ting jeg lige vil nævne er, at I aldrig skal spille voksne i disse spil. I skal jo gøre nøjagtig, hvad I ville have gjort, hvis det spillede hændte i virkeligheden, og man kan aldrig være helt sikker på, hvad en voksen ville have foretaget sig.

Så vil jeg blot ønske jer held og lykke med foretagendet. Gid I må finde på noget at optræde med, som morer jer rigtigt. Een ting lover jeg jer, at går I til opgaven med liv og sjæl, så har I næsten på forhånd sikret jer succes, når I senere spiller for andre.

Hanne Marchen Sebbelov

Ny frimærkedyst!

Vi starter nu og samler indtil den 28. marts, Dronningens fødselsdag.

Den trop, der indsender største vægt i uvaskede, men pænt klippede mærker ($\frac{1}{2}$ til 1 cm fra frimærket) får en friplads i jubilæumslejrene. Indtægterne ved salg af frimærkerne går til sommeruniformer til dygtige spejdere — derom senere.

Hvilken trop samler flest mærker inden 28. marts 1960?

BREV

fra

Grønland

.....

*Spj. i Bladets sultede for
fra Næringslivet Hermonen
Nellie mor og
Hillemor.*

Julianehaab, den 17. maj 1959.

Kære spejdere. Da vi nu har læst så mange blade, vil vi nu selv gerne skrive lidt til Spejderbladet, så I kan høre lidt om, hvordan vi har det her i Grønland.

2. Julianehaab trop hedder vores trop, det er en skoletrop med 20 pigespejdere. Troppen er delt i 3 patruljer. Vi er på 2. patrulje, og vores patruljebånd hedder „Tejsten“. Vi er 7 piger i vores patrulje, men rask går det til, når der skal øves. Ud og op på fjeldene og øve på signalering, nu da sneen begynder at smelte, er jorden våd, men tit måtte vi lægge os ned og forestille os, at vi var faldet i vandet, og de andre spejdere kaster så redningsrebet ud og trækker den forkomne og af kulde rystende spejder op. Engang da vi var ude og træne med redningsrebet, forestillede lille Olene, at hun var faldet i vandet, og vi andre kastede så redningsrebet ud til hende, og da hun havde fat, trak vi hende i land, og hendes mave var drivende våd helt ind til undertrøjen.

Een gang om måneden har vi tropsmøde, og da vi ikke kunne tænde vort bål, bruger vi i stedet for træklodser og en elektrisk pære, indpakket i et rødt silkepapir, og så sætter vi os ned på gulvet rundt om det kunstige bål. På Sct. Georgs dag stod vi op kl. 5,30, fordi vi ville holde Sct. Georgs dag oppe på fjeldet, som ikke er ret langt fra byen. Klokken præcis 6 tog vi afsted, og oppe på fjeldet læste en af pigerne sagnet om Sct. Georg for os, og vi sang

flere danske sange. Det blæste ret meget, dér hvor vi var, og så måtte vi et andet sted hen, hvor der var mere læ.

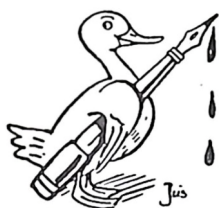
Vi har det meget mere travlt end de andre spejdere i byen, for de andre spejdere i byen kan have patruljeførere, som kan være førere for dem i flere år, mens vi andre i efterskolen må beholde vores i kun et år, for man er på efterskole i kun to år, og derfor må de andre spejdere fra sidste år skynde sig med at lære de nye spejdere at kende, så nogle af dem kan blive førere for dem, der skal komme til næste år.

Skolen har selv uniformer, som den låner ud til eleverne, men dem, der har været spejdere før, og som selv har uniformer, bruger selvfølgelig deres.

Med spejderhilsen! 2. patrulje. „Tejsten“. 2. Julianehaab trop, Julianehaab, Grønland.

II Julianehaab trop

Månedens interview

er noget forvirret og ikke så nemt for mig at få rede i, for jeg har haft en *hel* trop i telefonen på en gang!

Det er Dragør trop, som ringer op og siger, at jeg *skal* skrive om deres lejr i Norge, for det var altså alle tiders!

For at få lidt orden i det, beder jeg om at snakke med føreren først og spørger:

Hvor har I været, hvor mange og hvornår og hvorfor?

Ras: Vi var 30 spejdere fra Dragør, som var inviteret til en landsdelslejr i Norsk Spejderpikeforbund i Lilleng i Ullerøy. Ved du ikke engang, hvor det er? Jamen, det er jo på østkysten af Oslofjord...

Nu afbrydes hun af en patruljefører, der forpustet råber: Og ved du hvad, redaktør, vi var 500, og så mange har vi aldrig været. Og det var vældig historisk, ved du, vi hørte om alle tidsaldre, fra stenalderen over bronzealderen frem til Karl den XII, — ja, ham kender du da?

→
*Tur i svæve-
banen
i Krakkbiva*

En anden spejder råber: Du må endelig skrive, at vi skulle lede det første lejrball, og det gik så godt, og vi havde lavet et sanghæfte, som vi delte rundt med en hilsen til dem allesammen.

Det lyder, som om det er en meget lille spejder, der nu råber, at det vigtigste var, at de var på Norefjell, og at hun prøvede at svæve i en svævebane.

Nu kommer føreren igen, det lyder, som om hun fejrer 30 spejdere til side for at komme til: Du kan jo ikke høre noget i den hurlumhej. Efter den udmærkede lejr, hvor vi fik mange gode venner, var vi indkvarteret i 8 dage i Rakkestad. Og du kan ikke tænke dig, hvor de var gæstfri og søde mod os. Det var lige ved at være flovt — nej, flovt hedder det! Vi besøgte en drenge-spejderjamborette, og over højtaleren blev vort besøg annonceret, og der blev vældigt røre. Vi gik rundt på alle lejrpladserne, og om aftenen var vi med til bålet.

Nu har igen en lille nævenyttig bannet sig vej til telefonen: Ved du hvad,

og så havde vi olympiade en dag i lejren og vi skulle klæde os ud som stenalderfolk, men der var nu nogen, der mere lignede vilde fra en sydhavør. Det var vældig spændende.

Kunne I forstå sproget? råber jeg.

Der er en pause, og så ler de himmelhøjt, for de har alle oplevet sjove fejltagelser, men da der var gået tre dage talte de alle udmærket norsk — siger de selv.

— Og ved du hvad — råber nu en ny og meget høj stemme, en dag var der besøg af den norske spejderchef, hun er vel nok kæk! Og ved du hvad! hun kendte godt dig!

(Jeg kan mærke, at jeg stiger i troppens agtelse, fordi den har en hilsen med hjem fra Signe Christie, chef for Norsk Spejderpikeforbund.)

Til sidst siger Ras, at nu skal alle tie stille og gå hjem og pakke ud, og hun fortæller mig, at det virkelig var en meget vellykket tur, og at nu håber Dragørtroppen, at den kan få lov at få Rakkestadtroppen med i næste års jubilæumslejr.

Red.

←
*Vores køkken-
plads*

→
*Norske piger
havde en vældig
fin flagparade*

Spejderchefen har haft en dejlig sommer! I strålende sommersol er hun kort ud over det ganske land og har besøgt alle de lejre, hun har kunnet nå. Spejderchefen har besøgt den højeste af alle korpsets træninger, Treklovertræningen på Fæno, har åbnet den blå-grønne lejr i Virklund sammen med den grønne spejderchef ved at tænde lysene i Dronning Ingrids lysestager — samt besøgt patruljeførerlejrene, hvorfra vi bringer et par referater:

PATRULJEFØRERLEJREN VED „RYEGÅRD“ 1959

Jeg var to gange heldig: første gang, da min ansøgning gav positivt svar, og anden gang, da der i svaret stod, at jeg kom med på lejren ved „Ryegård“, som Bo stod for.

Først præsentation af lederne: Bo, lejrleder — Inga, der stod for madudleveringen m. m., Vibs, Ane-Lise og Elsebeth. Derefter præsentation af stedet: Bo og Inga hentede os i Holbæk og førte os til alle tiders lejrplads, en græsmark med grønt, tæt, frisk græs, som vi ellers ingen steder har set det i denne tørre sommer; på de tre sider var vi omgivet af skov, og på den fjerde side lå herregården „Ryegård“, hvor vore enestående værterfolk, grev og grevinde Scheel,

boede. Ud over lejrpladsen lod hver time slagene fra „Ryegård“s tårnklokker, så vi behøvede ingen lejrtil.

Søndag den 12. juli åbnedes lejren med åbningsparaden, hvor greven og grevinden var med. Det er festligt, hver gang flaget glider til tops til „Vaj højt, vaj stolt, vaj frit vort flag“, men ekstra festligt var det her, hvor vi stod ca. 50 jævnaldrende spejdere, der alle var opsat på at få mest muligt ud af de kommende 8 dage, indstillet på at gøre vort bedste, så vi kunne drage dygtigere hjem, end vi kom. Og jeg skal love for, at lejrlederne havde lagt det til rette, så vi kunne få noget ud af det samtidig med, at vi havde det vældig rart sammen.

Aldrig så snart var åbningsparaden slut, før vi alle var i fuld gang. Vi blev delt i to troppe: Rye-trop med Ane-Lise som tropsfører og Gård-trop med Vibs som tropsfører. I hver trop var der 4 patruljer. Vi blev hurtigt gode kammerater i patruljerne, ja, mere end det — gode venner. — Madrasvårene blev fyldt (det stovede mindst lige så væmmeligt dér som alle andre steder), teltene rejst, kogerenderne gravet, tørrestativerne rejst osv. osv., og vi var færdige til vort første lejrbaal.

En række gode dage fulgte nu. Morgengymnastikken stod Inga for, og hun skåned heller ikke her hverken sig selv eller os — vi sled, men Inga ville have det bedre. „Ork, det gør blåmejerne meget bedre!“ opmuntrede hun os med næsten hver morgen. Hver dag var der to instruktioner. Her gik det rigtigt op for os, hvor meget bedre tingene kan gøres, når de bliver gjort rigtigt. I de første dage regnede det regelmæssigt til in-

struktionerne, hvor de forudseende sad med regnfrakker, og vi mindre forudseende med lejrkitlerne klæbende ind til kroppen, men alle grilende ned i pjaskvåde boger. Hvor kan man i grunden få meget ud af en instruktion, når den er lagt til rette, som de var det i lejren her — og man så vel at mærke selv vil. Og her ville alle! Vi kunne slet ikke lade være. Lejrlederne, der var fulde af opfindsomhed, smittede os alle med deres glade oplagthed. — Jeg lærte også, hvad det betyder med et lille håndtryk af tropsføreren hver aften, når man er gået til ro. Tak for det Ane-Lise!

En aften, da vi kom fra lejrbaal,

Der trænes til „lejrteknik“

Opslagstavlen studeres

havde vi fået to gæster, de to korpsinstruktører Inga og Gulle. Tjavs, som lå hjemme i sit telt med halsbetændelse, så, da de rejste deres telt, og hun fortalte os, at det i hvert fald ikke var efter korpsets metode. Den havde vi lige fået instruktion i den samme dag. Det var helt rart at høre, at selv de dygtige instruktører kan lære noget endnu på en patruljeførerlejr! De lærte os forøvrigt en masse ved deres instruktioner den følgende dag: primitiv madlavning og sange (Gulle rettede os, hvor vi sang forkert, og det var ikke få steder).

Den daglige madlavning foregik patruljevis efter en kogebog, Inga havde lavet. Hver patrulje fik et eksemplar. Den var ikke alene fyldt af opskrifter til hver dag af retter, der egner sig til lejrbrug, men det var retter, vi ellers ikke ser på lejre, og så var den lavet så fiks, fuld af gode ideer, illustreret med sjove udklip. Jeg var så heldig ved lodtrækningen at vinde min patruljes.

En heldagsudflugt var der også på

programmet — en fin tur rundt i en egn, der vist var lige fremmed for os, hvad enten vi var jyder, sjællændere eller fynboer.

Lejrens højdepunkt — ja, det burde vist være svært for mig at afgøre, hvad det var, for i virkeligheden var der mange „højdepunkter“, men alligevel vil jeg ikke tage i betænkning at sige, at det var besøget af vores spejderchef Ellen Arkil. Spejderchefen besøgte os en halv dag — hun gik glad og smilende rundt og så til os i vort arbejde og talte med os hver især. Jeg har altid syntes, at det var dem i København og de store byer, der så spejderchefen og aldrig os i de små troppe; nu har jeg i hvert fald oplevet hende, og det er jeg glad for.

Blandt mange gode lejrball med f. eks. „Danmarksaften“ og „Ryegårdsaften“ vil jeg fremhæve „Korpsaftenen“, hvor de to korpsinstruktører, Inga og Gulle, på festlig måde illustrerede korpset for os gennem tiderne. Ved „Ryegårdsaftenen“ for-

talte grev Scheel os Ryegårds historie. (Dagen efter kom grevinden ned til os med is til os alle — 50 øres!)

Vi har været så mange ting igenem, at jeg, når jeg nu bagefter ser i mit arbejdshefte, slet ikke kan forstå, at vi har nået det på 6 dage, når der også har været tid til at have det rart sammen. De fleste af os nåede gennem kravene til duelighedstegnet „Lejrteknik“.

Jeg er glad for, at jeg blev blandt de heldige, der kom i patruljeførerlejr. Nu sukker jeg bare endnu mere over, at der i vores lille trop med 2 (!) patruljer ikke kan blive spejdere til en patrulje til mig. Jeg håber på, at der bliver blåmejsere, der snart rykker op — ellers må jeg jo ud og skaffe nye spejdere, men det er nu ikke nemt i en lille landsby som vores.

Tak Bo! Tak Inga, Vibs, Ane-Lise og Elsebeth for den gode lejr, vi fik sammen ved „Ryegård“! — Nu håber vi, det må kunne ses på os i korpslejren 1960.

Dorte

Y-Z-4 PÅ MARS=FØRERTRÆNINGSLAJREN PÅ FYN

Solen skinnede, da jeg med et brag dumpede ned på mikrobølgelaboratorium Y-Z-4's landingsplads. Straks efter ankomsten blev jeg præsenteret for de fem, som jeg skulle være i patrulje sammen med; og fra nu af skulle man til at tænke — for navne, som satelitter, Venus, Pluto, Sputnik o. s. v. svævede rundt i luften, uden at vi på nuværende tidspunkt anede hvem, der var hvad.

Jeg ved ikke, hvad I tænker på, når I hører ordet træningslejr, men nu er det i hvert fald gået op for mig, at det er et sted, hvor man skal ruppe fingrene, og hvor man lærer en hel masse. Både formiddag og eftermiddag havde vi instruktioner om forskellige ting, bl. a. lejrhygiejne, primitiv madlavning, kompas, gode råd med hensyn til patruljens arbejde o. s. v. Imellem instruktionerne havde vi travlt med at lave mad og lejrarbejder, og det skulle gå så hurtigt, at vi først efter 3-4 dages forløb fik tid til at lære de andre patruljer at kende.

Tirsdag aften gik vi, som regelmenterede jordiske spejderpi'er, gennem det kønne fynske land for at besøge Ollerup Gymnastikhøjskole, men allerede næste dag forvandlede vi til vrede marsmænd, der skulle søge at

holde de påtrængende jordiske indvidder og deres sputnikker tre skridt fra vores grønne citroner, og om aftenen iførte vi os vore marsiske nationalrunddragter for at fejre vor sejr over jordboerne.

Men i en lejr går tiden jo hurtigt, og efter en rolig dag som almindelige civile marsbeboere, blev det fredag, hvor selveste spejderchefen, Ellen Arkil skulle komme. Nej, hvor kom der fut i fejemoget. Alt skulle jo være i den fineste orden, okke nej, den formiddag var der ingen, der drev. Kl. 10 præ. ankom spejderchefen og blev straks gjort til æresmedlem af bestyrelsen på Y-Z-4, og da hun senere kom og besøgte hver lejrplads, snakkede med os og skrev autografer, var vi alle enige om, at en sødere spejderchef kunne vi ikke ha' fået. Efter middagen kort spejderchefen atter videre, så først nu kunne vi slappe af, og det gjorde vi også. Men længe kunne vi nu ikke drive, for allerede ved 5-6 tiden skulle korpsinstruktørerne, Gulle og Inga, komme, og der er jo altid noget, der mangler at blive gjort færdigt, så vi måtte på en igen. Om aftenen havde vi gæstlejrball, hvor Ulrich og frue + 16 børn (det var ikke alle deres egne) var inviteret.

Lørdag fik vi instruktioner i pa-

truljeideer og wood-kraft af Gulle og Inga, og om aftenen havde vi afskedslejrball. Det var med vemod, vi denne aften gik hver til sit, for vi vidste, at vi næste aften, på samme tid, alle var spredt ud over hele landet, uden at vi igen skulle mødes efter sommerferien, og selv om vi havde haft meget at bestille og kun lidt fri, havde vi alligevel fået tid til at have det rart og hygge os sammen, samtidig med, at vi har lært en masse, som vi nu skal til at lære fra os i patruljen.

„Harberland“

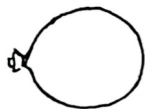

Primitiv madlavning

Lav en morsom sparebøsse

Hvem skulle have troet, at man kan lave en sparegris af en ballon, en gammel avis og tapetklister.

1. Pust ballonen op i den størrelse, du vil have grisen, og bind for den.

2. Riv avisen i strimler på ca. 2 cm bredde (3 sider ad gangen).
3. Dyp strimlerne i en skål med tapetklister. Tryk dem godt i klisteret, så de er gennemblødte.
4. Begynd nu at lægge strimlerne om ballonen og tryk dem mod ballonen, så de følger dennes form. Ballonens lukning skal være grisens hale. Læg strimler på i ca. 3 lag på kryds og tværs.

5. Riv noget af det gennemvædede avispapir i små stykker og form dem til ben og tryne og sæt dem på kroppen.
6. Lad nu grisen tørre 4-5 dage. Luk så luften ud af ballonen og træk den ud af grisens krop. I hullet sættes en hale af tykt sejl garn, med et stykke ståltråd som stiver. Lav en rigtig krølle på halen.
7. Mal grisen med farve, der dækker godt, enten limfarve eller plakatarbejde.
8. Så klæbes ører på af stof eller læder, og tilsidst skæres en revne i ryggen på grisen, og du har nu en dejlig sparegris.

God fornøjelse.

Hallo Rådsklippen, brev fra England.

Jeg sidder just og læser „Pigespejderne“ fra maj, om tørklæderne.

Jeg vil absolut fraråde at indføre forskelligt farvede tørklæder. Spejderne her i England har det, og når de er samlet i større grupper, ser det sandelig ikke pænt ud.

Ville det ikke være en idé, om hvert distrikt fik sin farve treklover på tørklæderne, og evt. stjernen i treklovet kunne få en divisions- eller tropsfarve.

Jeg glæder mig til at høre, hvad I siger til dette forslag.

Med spejderhilsen *Strup*

Kære Rådsklippe.

De, der indsendte brevet med ideen med det der med trekloverne, burde have en præmie for opfindsomhed.

Jeg håber ikke det varer for længe, inden det bliver gennemført, jeg synes det er en stangvaks idé.

En anden ting er vandrepladerne. Den 200-km plade vi har nu er jo så let at tage som at klø sig selv i nakken. Jeg ville ønske, at vi kunne få en 45, 60, 70 og 100 km, sådan som drengespejderne har det. Det ser godt nok ud med de 200 km, men når så man for at vide, at man har et år til det, går glansen af.

Hvordan stiller Rådsklippen sig til det?

Med spejderhilsen *Klit*

Tak for mange bidrag om tørklæderne. Uniformsudvalget skal senere drøfte problemet om de forskellige klover for distrikterne. Foreløbig kan vi fortælle jer, at næste år skal vi alle bære et 50-års jubilæumsmærke på tørklædesnippen — på samme måde som vi havde et B-P mærke i 1957.

Red.

Spørgsmålet om vandrepladerne skal jeg få en specialist til at svare på.

Red.

POSTBOX

En skotsk pigespejder, 12½ år, foruden to gifte, engelske førere, enkelte fra U. S. A., de fleste ønsker kan opfyldes, når bare man venter, indtil de rigtige er fundne; mon I passer flere pennevenner, uden de kommer til at vente altfor længe på svar.

Fromse

En patrulje fra Schweiz, med fotografi. En pigespejder fra Irland, 14 år. Holland venter stadig.

En meget ung lille een fra U. S. A. ønsker en „Pen Pal“, som de kalder det i Amerika.

Fromse

I hvilke lande finder vi pigespejdere?

Mon ikke I, som jeg, tit har tænkt på alle vore mange spejdersøstre ude omkring i verden, men alligevel ikke rigtigt vidst, om hvilke lande, vi skulle samle vore tanker.

Vi har nu fået en, der har forstand på de dele, til at fortælle os lidt om, hvor spejderne findes, og om de er medlemmer af Verdensbevægelsen, om de venter på at blive det, eller om de bare er helt nye.

I synes måske ikke, det vedkommer jer, men vi må så prøve at tænke på, at vi jo i mange, mange år har været medlemmer af Verdensbevægelsen, men at der er i tusindvis af spejdere udover hele jorden, hvis største ønske det er at blive et anerkendt korps. Det betyder meget for dem at have et sted at høre til. Her, som på så mange andre områder, har vi det så godt, at vi har svært ved at sætte os ind i de andres situation, men vi vil prøve! *Gron red.*

Medlemmer af Verdensbevægelsen, altså internationalt anerkendte, (det, vort korps blev i 1922) er: Australien, Belgien, Brasilien, Canada, Ceylon, Danmark, England, Finland, Frankrig, Grækenland, Haiti, Indien, Island, Italien, Lichtenstein, Luxembourg, Holland, Ny Zee-

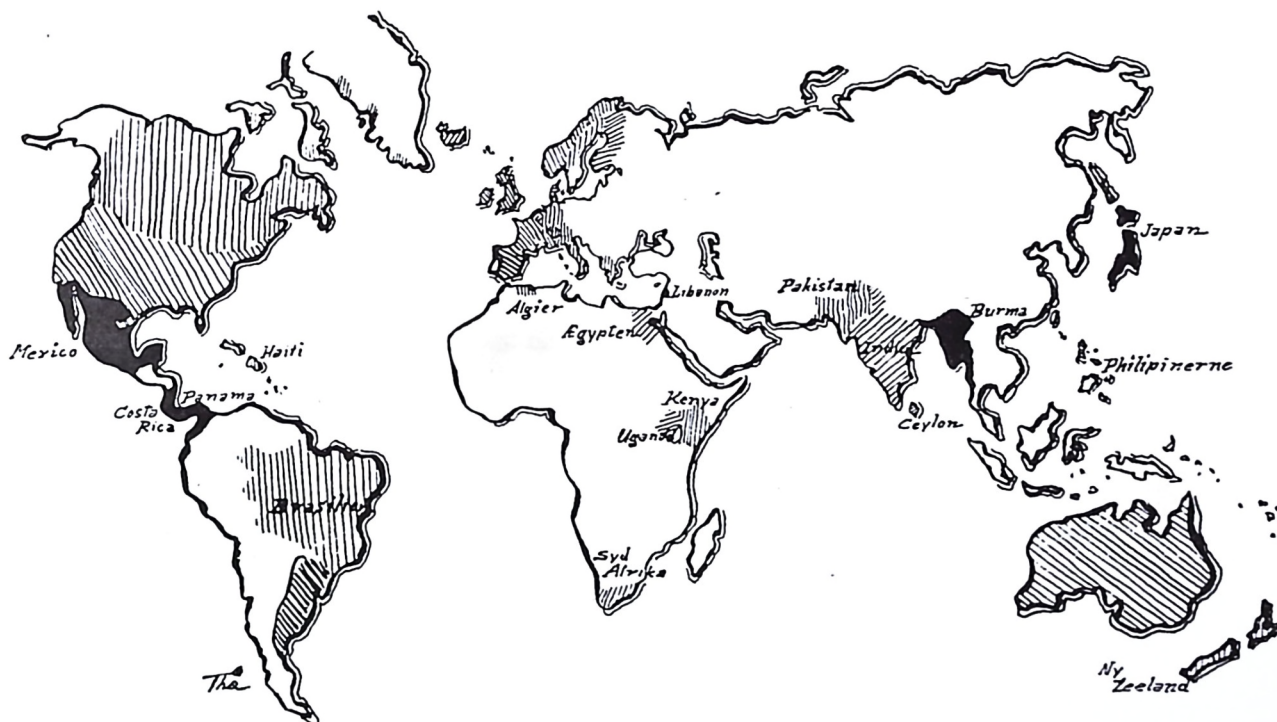
land, Norge, Tyskland (Vesttyskland), Pakistan, Philippinerne, Syd-Afrika, Sverige, Schweiz, U. S. A., Ægypten, Spanien og Argentina. Nu kan du jo selv tælle, hvor mange lande, det er. Flere af disse lande har jo også kolonier eller nærmere tilknytning til andre egne af kloden, hvor der er oprettet spejdertropper, det gælder f. eks. i franske og engelske kolonier.

Når et land ønsker optagelse og „er til observation“, kaldes de efter ulvesproget „Ømfodsmedlemmer“, og der er 7 lande i øjeblikket: Costa Rica, Mexico, Republikken af Panama, Libanon, Japan, Burma (disse lande er på kortet hårdt optegnet, de anerkendte korps skraverede).

Men så er der en hel masse lande, hvor det spirer og gror og som Verdenskontoret er i kontakt med. Jeg nævner nogle af dem: Ecuador, Cuba, Nicaragua, El Salvador, Venezuela, Chile, Peru, Portugal, Israel og mange, mange andre lande.

Hvis så bare vi blev *rigtige* spejdere: med sind og skind, og det *varede hele livet* igennem, så skulle verden nok komme til at se bedre ud. Som der står i en fransk spejdersang: Hvis alle piger i verden gav hinanden hånden...

Hase

Medlemmer af Verdensbevægelsen er på kortet skraverede — de sorte er „ømfodsmedlemmer“

Vær reglementeret og pæn i din uniform!

Depotet har alt i uniformer og uniformstilbehør til korpsets medlemmer. Se depotets prislister 1959. Skriv efter den, hvis du ikke har den.

Vejret bliver koldere nu, og du får brug for *sportsstrømper*. Husk at anvende den farve, der er reglementeret i din trop, — brun eller mørkeblå.

Brune sportsstrømper

Perlön, mønstret,	
str. 6-7-8	5,50-5,85-6,25
str. 9-9½-10	6,75-7,00-7,35

Uld og perlön, mønstret,	
str. 6-7-8	6,95-7,40-7,75
str. 9-9½-10	8,30-8,75-9,20

Uld og tråd m. nylonforstærkning,	
str. 7-8	4,50-4,75
str. 9-10	5,00-5,25

Crepe-nylon, mønstret,	
str. 7-8	7,00
str. 9-10	7,85

Til meget nedsatte priser udsælges følgende restpartier:

Svære uldne m. nylonforstærkning,	
str. 6-7	3,50
str. 9-10-11	5,50

Bomuld,	
str. 5-6-7-8	0,75
str. 10	1,50

Mørkeblå sportsstrømper

Uld m. nylonforstærkning, mønstret,	
str. 6-7-8	6,80-7,30-7,80
str. 9-9½-10	8,60

Crepe-nylon, mønstret,	
str. 7-8	7,00
str. 9-10	7,85

Mine strømper
de er stærke,
det er jo
Depotets mærke

Fotografier fra sommerlejren

bør du sætte i album.

Depotet har et stort udvalg i fotoalbum.

Udklippsbøger har vi også.

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1959 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsetkontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 25. 8. 1959.